

Lene Kaaberbølová

DIVČARKA

VRATIVEC

Divočarka Vrativec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lene Kaaberbølová
Divočarka: Vrativec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

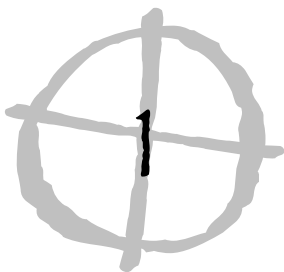
Lene Kaaberbølová

DIVŒČARKA

VRATIVEC

 P R E S S

LÉTAJÍCÍ STOPAŘ

Ležela jsem na zádech v písku a sledovala modré nebe v ranním oparu. Papoušci na stromech vřeštěli a rámusili víc než celá škola na dvoře těsně před zvoněním. Uvědomovala jsem si, že bych měla vstát – a rozhodně se budu muset za okamžik zvednout –, ale právě teď mi bylo vleže úžasně. Zmožené paže i nohy odpočívaly po šplhání, skákání, chůzi, lezení a boji a já z hlavy pustila vše kromě písku, sluníčka a modrého nebe.

Vtom jsem ho zahlédla. Toho obrovského ptáka s křídly širokými jako dveře. Pomalu kroužil v proudu větru a s každým kruhem se zhoupl trochu níž. Vedle jeho ohromného rozpětí křídel připomínali papoušci drobné pestrobarevné vrabčáky.

Je to orel? Nevěděla jsem, jaké ptáky na Kahlině ostrově očekávat.

Ne, orel to nebude. Na to má moc dlouhý krk, nebo ne? Zamžourala jsem proti slunci, abych ho lépe viděla. Obří pták se snesl o několik metrů níž a ocitl se tak blízko, až jsem zneklidněla. Byl fakt velikánský... a přestože dravci málokdy napadají lidi...

Jeden z krkavečků zděšeně zaskřehotal, nepoznala jsem, jestli to byla Arkusova divokamarádka Erya, či ten druhý, sameček, ale Arkus oběma cosi konejšivě mumlal.

Zrovna jsem se chtěla posadit, když vtom se pták spustil k zemi. Přistál přímo přede mnou a nemotorně

popoběhl kousek směrem ke mně. Byl zvláště vrásčitý a kolem očí světle růžový a kromě mohutného žlutého zobáku připomínal poněkud zapšklého starého chlapa. V rudých očích se mu zlověstně blýsklo a na řídce opeřené hlavě měl zaschlou krev, obzvlášť kolem zobáku.

„**Jdi pryč!**“ vykřikla jsem bezděčně a rukou si zakryla obličej, ale v tu ránu mi předloktím projela ostrá bolest. Do nosu mě udeřil ptákův nasládlý hnilobný puch, pak jsem dostala silnou ránu křídlem. Pták se několikrát mocně rozmáchl, aby co nejrychleji vzletěl a zmizel nad mořem.

„Au!“

Hned pod loktem jsem měla díru. Tak hlubokou, že bych do ní klidně zasunula prst. Ne že bych něco takového chtěla udělat. Nejdřív jsem na ránu přihloupole civěla, ale po chvíli mi v ní začalo tepat, ven se vyřinula krev a stékala mi po paži.

„To ne,“ zabědovala Nicka vyděšeně. „Co se ti stalo?“

Kahla vstala. „To byl sup,“ poznamenala. „Myslím, že sup bělohlavý.“

Sakra. Bylo by dost hrozné, kdyby mě klovnul orel, ale sup... mrchožrout, co se zobákem ryje v rozkládajících se vnitřnostech... no fuuuuj.

„Klovnul... mě,“ vyrazila jsem ze sebe.

Oskar sledoval krev, na můj vkus poněkud klidně.

„Je to děsně hluboký,“ zhodnotil ránu. „Jsou ti vidět až šlachy a nevím co...“

Teď už to vážně bolelo.

„Kahlo,“ zaprosila jsem. „Nemohla bys...“ Úplně se mi zatočila hlava. Sup. No ble!

Kahla mě chytila za zápěstí a dala se do zpěvu. Doslova jsem viděla, jak krev teče pomaleji a zasychá. Rána se zatáhla, ale ne zcela. Vždyť to taky bylo hodně práce, dokonce i na tak šikovnou divočarku, jako je Kahla.

„Opláchni si to,“ ukázala na vlny, co měkce a táhle omývaly břeh.

„V mořské vodě? To bude strašně pálit...“

„Slaná voda působí protizánětlivě,“ přerušila mě. „Prostě udělej, co ti říkám!“

Přebrodila jsem pár metrů vodou a zdráhavě do ní vsunula paži. Šíleně to štípalo a musela jsem se ze všech sil soustředit na všechny ty odporné supí bakterie, které slaná voda zneškodňuje.

„Myslel jsem, že na živé lidi supi neútočí,“ podotkl Oskar. „Třeba se mu zdálo, že jsi mrtvá, ležela jsi tam nehnutě...“

„Vždyť jsem se posadila! Přece mě nemohl považovat za mršinu.“

„Supi bělohlaví neradi přelétají nad vodou,“ vložila se mezi nás Kahla. „Jenže když odlétal, vzal to přímo přes moře. Navíc... Raději se zdržuj v horách. Je to dost podezřelý...“

„A nemohl být zotročený?“ Tedy zotročený pták... chtěla jsem říct. Bytost, které byla odňata svobodná

vůle. Stejně jako hadům, které si podmanila Kahlina máma –, tedy než se jí postavili a zabili ji.

„Možná.“

Ovšem kdo by to udělal? Teď když je Lamia po smrti, napadala mě jen jedna divočarka, která by něco takového provedla.

„Bravita?“

„Jak to mám asi vědět?“ zavrčela Kahla. „Netuším, co se všem zlým divočarkám na světě honí hlavou. Jenom proto, že moje máma byla... jenom proto, že máma byla...“ zarazila se. Všimla jsem si, že se jí třesou ramena, a věděla jsem, že bojuje s pláčem.

„Tak jsem to přece nemyslela,“ pronesla jsem tiše. „Ty jsi prostě... o tolik šikovnější než my ostatní. Teda rozhodně než já. Víc se vyznáš.“

Kahla ovládla chvění ramen. Dokonce se na mě smutně pousmála.

„Ještě to bolí?“ zeptala se.

Bolelo, ale slaná voda už tolik nepálila a já se alespoň cítila čistší.

„Není to tak hrozný,“ připustila jsem. „Raději bych si to ale něčím obvázála.“

Kahla mi mlčky podala svůj hedvábný šátek, který patřil k „princeznovskému šatu“, v němž měla podle mámy chodit.

„Supi mají velice jemný čich,“ prozradila zamyšleně. „Rozpoznají čerstvou mršinu od mrtvoly v rozkladu a dokáží ji zaměřit na vzdálenost několika kilometrů.“

„Hele, o tom jsem slyšel!“ vykřikl Oskar zničehonic a nadšeně se rozzářil. „Někde je využívají k lokalizaci úniku na mnohakilometrových transkontinentálních plynovodech.“

Slyšet z Oskarových úst taková dospělácká slova typu „transkontinentální“ bylo k smíchu, ale on měl někdy úplně neuvěřitelné znalosti.

„To víš odkud?“ zeptala jsem se. „A jak to funguje?“

„Přimícháš plyn páchnoucí po mršinách. No a pak čekáš, kde budou supi kroužit. Viděl jsem pořad o zvířatech ve zvláštních službách. Vědělas, že se fretky používají k protažení kabelů dlouhým potrubím třeba pod fotbalovým hřištěm a podobně?“

„Ne,“ připustila jsem nepřítomně. „Ale proč na tom záleží? Teda ne na těch fretkách, ale že supi mají tak dobře vyvinutý čich?“ Trochu mě to překvapilo. Ve spojení se skvělým čichovým smyslem by mě nezapadli zrovna ptáci. Mají zobák, a nikoli nos nebo čenich. Kahla hleděla přes vodu. Sup pochopitelně už dávno zmizel, ale stejně se jistě dívala za ním.

„Kdybys potřebovala stopovacího psa,“ ozvala se, „takového, co by vmžiku prohledal rozlehlé místo...“

„Právě proto je využívají u těch transkontinentálních plynovodů,“ zopakoval Oskar, pořád totálně zažraně.

„Sup stopař?“ řekla jsem a po zádech mi přešel mráz, který rozhodně nesouvisel s počasím. Tady bylo přinejmenším třicet stupňů.

„To ne,“ pípla Nicka. „Někdo po nás jde.“ Zběžně pohlédla na mou paži, na hedvábném obvazu už se vytvořila krvavá skvrna. „A nemá nás rád!“

Arkus celou dobu mlčel – byl tak tichý, že bych málem zapomněla, že je tam s námi. Ovšem teď zvedl hlavu.

„Musíme krkavce dopravit zpátky do Krkavčí kotliny,“ rozhodl. „Tady nejsou v bezpečí.“

Opatrně jsem se dotkla paže a uvědomila si, že v bezpečí tu z nás není nikdo.

KRVAVÝ PLYN

„Docela ráda bych si tu chvíli užila prázdniny,“ drmolila jsem sama pro sebe při balení věcí a přípravě na cestu. Tak týden tady na pláži, nemuset dělat nic jiného než se válet ve stínu palem, dle libosti se cpát zralými mangy, popíjet kokosové mléko a skočit do tyrkysové vody, kdykoli by se mi zachtělo. Proč mě Kahla nikdy nepozvala na návštěvu? Netušila jsem, že bydlí na místě, které vypadá jako fotografie z katalogu dovolených v tropech.

Určitě tomu bránil její táta. Pomyslela jsem na všechny ty roky, kdy se mu dařilo před Kahlou tajit jak – a taky kde – ve skutečnosti pobývá její máma. Všechny ty roky, kdy Lamii věznil v labyrintu, jak ji odstranil, zatímco se Kahla domnívala, že její máma „zmizela“. Rozhodně nechtěl, aby mu tu pobíhala cizí divočarka, co strká nos, kam nemá.

Jestlipak o tom teta Isa spolu se zbytkem divočarského kruhu věděla? Přijala teta Kahlu do učení právě proto? Aby se naučila být správnou divočarkou: starat se o divoký svět a nezneužívat ho. Nikdy nebrat, aniž by darovala. Tak zněl divočarský zákon, který Lamia jistě nikdy nepochopila.

Po očku jsem koukla na Kahlu. Už zakryla svůj princeznovský outfit pod několik vrstev barevného vlněného oblečení a do batohu si přibalila další oblečení na cestu. Teď stála kousek stranou a hleděla na prázdný dům. Připadalo mi, že by potřebovala obejmout – přestože nepatřila k těm, co se objímají na setkání a pusinkují se na obě tváře.

Oskar mě předběhl. Tedy ne tak, že by se na Kahlu vrhl a přivinul si ji svalnatými pažemi na hrud' jako v nějakém holčičím časopise. Jen jí lehce stiskl rameno.

„Seš v pohodě?“ zeptal se polohlasně.

Krátce a napjatě přikývla, jen dvakrát nepatrně pohnula hlavou a víc nic. V Kahlině jazyce to znamenalo: „Ne, nejsem, ale ráda bych se tvářila, že jo.“ Řekla bych, že to Oskar pochopil, protože ji jen povzbudivě poplácal po rameni a vzal jí batoh. Znovu se na něj smutně usmála.

Oskar je můj nejlepší kamarád, ale žárlit na Kahlu by ode mě bylo dětinské. Ona teď na světě nemá nikoho jiného než nás. Její máma je po smrti a táta dost možná taky. Pokud nevrátíme Eryu a maličkého samečka do Krkavčí kotliny, zemřou nevyhnutelně mistr

Millaconda i teta Isa a ostatní členové jejich divočarského kruhu – Shanaia, paní Aranciová a pan Malkin. Pouze s pomocí ptáčat krkavců je možná krkavčí matky osvobodit z trvajících okamžiků strnutí dřív, než z nich zcela vyprchá život.

Navíc s Oskarem přece nechodím. Je vůbec možné být v pohodě s tím, že se můj nejlepší kamarád a jediná divočarská kamarádka mají zjevně víc než jen rádi? Kocourek využil okamžiku a skočil na mě, zatnul do mě drápky a vyšplhal se mi na rameno. Jako správná kočka se oklepal, takže z něj písek létal všemi směry. Rychle jsem zamrkala, aby mi nenapadal do očí, a cítila jsem, jak se mi ostrá zrníčka písku sypou za mikinu. Kocourek se mi otřel hlavou o bradu a zapředl jak šicí stroj.

Moje. Moje, moje, moje.

„No jo,“ zamumlala jsem. „Už jsem to pochopila.“ Jemně jsem ho palcem podrbala za ouškem, přesně tam, kde to má nejraději.

„Můžeme vyrazit?“ zeptala jsem se. „Prosím tě, Kahlo...“ Pořád byla na divoké stezky nejšikovnější.

Přikývla.

„Možná bychom se mohli chytit za ruce,“ pípla Nicka. „Pro případ, že by přišla krkavčí bouře...?“

Nicka ruce neměla, ale nikdo z nás netrpěl takovým nedostatkem taktu, aby ji na to upozornil.

„To je asi dobrý nápad,“ odpověděla jsem. Přemlouvala jsem bránícího se Kocourka, aby mi zalezl za mikinu, což pro mě znamenalo další porci písku

na nepříjemných místech, a Nicka se uvelebila na svém bezmála obvyklém místě u mě v batohu. Oskar, Kahla, Arkus a já jsme se chytili za ruce. Kahla zavřela oči a zabroukala několik prvních tónů divoké písně.

„Dobře,“ prohlásila. „Tudy...“

Téměř okamžitě se začala shlukovat mlha. Šli jsme po písečné pláži, ale vzápětí...

Vzápětí se to úplně zvtlo.

Mlha nás pevně sevřela. Přestože jsem věděla, že jde Kahla téměř hned přede mnou, neviděla jsem ji. Cítila jsem Oskarovu ruku a viděla obrys jeho známé postavy a Arkus mi nervózně svíral prsty. Ale jinak jsem byla v podstatě slepá. A ta mlha...

„Je tu teplo...“ ozval se Oskar. „To je normální?“ Teplo jsme cítili i krátce předtím, než se po divokých stezkách přehnala krkavčí fujavice a zabila všechny dospělé krkavce v Kotlině.

„Kahlo!“ křikla jsem dopředu. „Pojďme pryč...“

Zaslechla jsem v dálce několik zvláštních ran a uvědomila si, že kolem mě už není úplné šedivo. Mlha žhnula tmavočervenou září, jako stará krev. Slyšela jsem Kahlu kašlat a chvíli na to jsem to šílené pálení v očích a na plicích pocítila také, snad mě sžírala horká pára. Sama jsem se křečovitě rozkašlala a bránice se mi stáhla. Co se to děje?

„Plyn,“ zasípal Oskar. „Kahlo... pryč!“

Stiskl mou ruku ještě silněji a já zase Arkusovu. Prudce v nás trhlo a pak jsme se z mlhy vypořádali.

O cosi jsem se praštila lýtkem, zakopla a Oskara pustila. Kocourek zasyčel a zatnul do mě drápky, takže jsem později objevila osm škrábanců, malých, zato hlubokých. Stále jsem nic neviděla, oslepovaly mě slzy a proudily mi po tvářích, kašlala jsem a hekala, a když jsem se pokusila slzy z očí utřít, ještě se to zhoršilo, jako by vroucí krvavě rudé plynné výpary stále držely na kůži. Vlasy i mikinu mi v mžiku zmácel těžký hustý déšť, ale já za něj byla ráda. Cítila jsem, že mi spláchl z kůže svědivý nános, nastavila jsem obličej k nebi a pokoušela se udržet oči dokořán, aby déšť zchladil příšerné pálení, které vyvolávalo proudy slz.

Stála jsem tak několik minut, než se mi pozvolna vrátil zrak.

Halila nás tma – ne neproniknutelná tma jako kdesi na konci světa, spíš městská tma s pouličním osvětlením. Za natlučené lýtko jsem mohla děkovat lavičce – naprosto obyčejné parkové lavičce z železa a plastu. Na okamžik mě prostoupil zvláštní snový pocit, že jsem doma. Přestože se to místo na první pohled našemu městu docela podobalo, ve Hvězdném parku u nás jsme nestáli. Rostly tu úplně jiné květiny i stromy. Fuchsiové keře za lavičkou bujely metr nad zemí a připomínaly pralesní porost. Několik velkých bílých kalichů v dokonale udržovaných záhoncích vydávalo silnou nasládlou vůni, která teď spolu s plynem byla spíš odporná než příjemná. Ve velkém stromě na opačné straně cesty a na pruhu vybledlé trávy

seděly čtyři maličké opičky a upíraly na nás obrovské oči.

Ne, doma rozhodně nejsme. Ani o moc blíž Krkavčí kotlině, usoudila jsem v duchu. Kde tedy jsme? A co se stalo s divokými stezkami?

„Hepčččíí. To ne. Heeepčččíííí. Vrrrk. Co je to za strašný... hnus?“ bědovala Nicka. Krátce zatřepotala křídly, jako by jimi umývala okna. Nesnažila se vzlétnout, ale bez ustání se bránila nutkání otřít si jimi oči.

„Roztáhni křídla, ať ti je déšť může opláchnout,“ poradila jsem jí.

Poslechla mě, ale nadále se jí křečovitě chvěly, a dokonce i v záři parkového osvětlení jsem viděla, že má oči zcela zarudlé a oteklé. Jestlipak jsem stejně zubožená?

„Byl to nějaký plyn,“ podotkl Oskar. Ani on nevypadal moc dobře. Po pihovatém obličejí mu stékaly slzy a dešťová voda. „Skoro bych řekl... krvavý plyn.“

Kocourek se mi se sípáním vysoukal zpod mikiny a seskočil na cestičku. Několikrát zatřásl hlavou, déšť mu určitě příjemný nebyl, ale jinak se zdál být v pořádku.

„Naši krkavci,“ vykřikla jsem. „Arkusi, nestalo se jim nic?“

„Nestalo,“ zasípal. „Myslím, že je ochránila moje košile. Alespoň před nejhorším účinkem.“

Celkově se zdálo, že zvířata z toho vyšla méně pošramocená než lidé.

„Kahlo,“ pokračovala jsem. „Kde to jsme?“

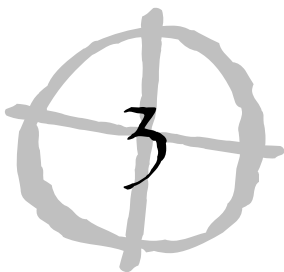
„Netuším,“ odpověděla. „Já... se prostě snažila nás z toho dostat.“

Na to se nic moc říct nedalo a já byla ráda, že se jí to podařilo. Při pomýšlení na to, jak špatně jsme mohli dopadnout, mi přeběhl mráz po zádech. Nejdůležitější a nejtěžší na divokých stezkách je udržet směr. Nezabloudit. Buď se z nich totiž člověk už nikdy nevykotá – tak zemřeli Shanaini rodiče –, nebo riskuje, že se ven vykotá někde úplně jinde, třeba dvacet metrů pod hladinou moře.

Možná jsme se ocitli uprostřed tropické bouře nebo ve městě, které se nachází kdoví kde, promočení, promoření plynem a na míle daleko od cíle, ale měli jsme štěstí.

Přežili jsme.

NEJBLIŽŠÍ DIVOČARKA

„Dvacet šest padesát,“ oznámil Oskar zdrceně při pohledu na jmění, které jsme dali společně dohromady. „Navíc se tu určitě taky platí jinými penězi.“

„Za to si pizzu zřejmě nekoupíme,“ povzdychla jsem si. Zabalili jsme jídlo pro ptáčata, ale pro sebe ne. Počítali jsme s tím, že do hodiny budeme v cíli.

Kéž bych nevyslovala slovo „pizza“. Teď, když už se mi nedělalo zle, jsem měla hlad jako vlk, a to se mi nelíbilo, protože mi to až příliš jasně připomínalo, jak jsem na vlastní kůži pocítila Bravitin hlad vrativce. Dosud jsem si pamatovala, jak mě zachvátila chuť vrhnout se na čerstvě narozená jezevčí mláďata.

„Já už do toho znovu nejdu,“ oznámila Kahla. „Znovu opravdu ne.“

Mé bolavé oči s ní zcela souhlasily. Znovu ne.

„Odkud se vzal ten plyn?“ zeptala se Nicka.

„Vypustila ho...?“

„Bravita,“ doplnila jsem ji bez sebemenšího zaváhání. „Je od ní. Podle mě se nám snaží zabránit v cestě do Krkavčí kotliny.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal se Oskar.

„Je... to z toho poznat. A kdo jiný by něco takového udělal? Nebo vůbec mohl udělat?“

„Chceš tím říct, že byl ten plyn očarovaný? Že ho vytvořil nějaký divočar?“ Tvářil se skepticky.

„Ty tomu nevěříš?“

„Ale jo... jenomže... víš, plyn je v podstatě... chemie. $C_{10}H_5ClN_2$ a tak dál.“

„Co to znamená?“

„To je chemický vzorec slzného plynu.“

Já to říkám pořád. Oskar ví někdy ty nejujítlejší věci, obzvlášť o zbraních.

„Je za tím ona,“ stála jsem si za svým. „Prostě to vím.“

„Netvrdím, že není. Akorát... si neumím představit, jak by to udělala. Není z těch, co by na nás číhali s nachystanými plynovými granáty, ne?“

Byla jsem unavená a hladová a bolely mě oči a paže v místě, kde mi z ní sup vyštípl kus masa. Pod obvazem mě páliło tak, že jsem si ho servalá. Pomohlo to a déšť mi ránu chladil a tišil bolest. Ze všeho nejraději bych se svlékla úplně donaha a v dešti se dlouze sprchovala. Ten lechtivý a svědivý pocit z plynu ne a ne zmizet, dost mě to nervovalo.

„Netuším, jak to dělá,“ ohradila jsem se prudce. „A je mi to teď taky fuk. Má někdo nějaký návrh, co dál?“

Přejela jsem očima po skupince. Připomínali jsme smečku utopených myší – samozřejmě obzvláště Valiant, který více či méně je myš, nebo tedy plšík. Seděl Oskarovi na rameni a zuřivě si oběma předními tlapkami naráz čistil čumáček a hmatové vousky. Bylo to zvláštní. Kdybych si měla tipnout, jaké zvíře bude mít Oskar za divokamaráda, pravděpodobně bych na Valianta neukázala. Spíš asi na psa, rozhodně na něco většího a odvážnějšího. A přesto... teta Isa kdysi řekla, že bychom neměli mít divokamarády, kteří se nám až příliš podobají, ale raději zvíře, od kterého se něco nového naučíme a ono od nás. A Oskar je sám o sobě odvážný až běda, takže se asi potřebuje naučit něco jiného – třeba brát nebezpečí vážně?

„Musíme sehnat pomoc,“ prohlásila Kahla.

„Jo,“ souhlasila jsem. „Jenže jak?“

„Najdeme nejbližší divočarku,“ navrhla. „Snad nám bude aspoň trochu nakloněná.“

„Jasná věc,“ souhlasila jsem. „A jak to asi uděláme?“
Moje trpělivost utrpěla rány stejně jako svědicí kůže.

Kahla se kousla do rtu. Pak se jí na obličejí objevil zmáčený úsměv. Ukázala na opice na protějším stromě.

„Zeptáme se někoho z místních,“ navrhla.

